

brugere ikke blot ved at anlægge Mergel-spor — derved støtter man dem for øvrigt ikke mere, end man støtter de andre —, men ogsaa ved at give dem en vis Sum Penge. Og hvorfor skulde da Lovgivningsmagten stille sig saa karrigt, at den siger: Vi vil give 30,000 Kr., men ikke 50,000 Kr. om Aaret, skønt vi maa erkende, at der er Brug nok for disse Penge? Vi maa ikke være karrige overfor disse Mennesker, der udfører et Arbejde, som det er værd at tage Hatten af for, hvor man møder det. Hvor der gøres et saadant godt Stykke Arbejde, er det sikkert de 25 Kr. værd, som der her er Tale om at give i Understøttelse for hver Tønde Land, de dyrker op.

Den ærede Ordfører sagde: Det kan godt være en meget rentabel Forretning at dyrke Hedejord op. Ja, det kan det godt være, men det er i alt Fald et stort Slid, og selv om man giver en Understøttelse af 25 Kr. pr. Td. Land, har disse Mennesker ærlig fortjent det. Den Sammenligning, der før blev draget mellem Statshusmænd og Hedehusmænd, er ret træffende. Til Statshusmændene siger vi: Vi vil hjælpe jer til at bo paa en gunstig Egn og til, at I kan faa god Jord, og vi vil hjælpe jer til at faa en selvstændig Stilling. Men den Mand, der siger: Jeg vil prøve et Tag ude paa Heden, jeg vil prøve, hvad jeg dér kan naa ved mine Hænders Arbejde ved at dyrke Heden op, er sandelig værd at hjælpe med et Tilskud af 25 Kr. pr. Td. Land, han opdyrker. Jeg kan, som sagt, ikke begribe, at man her i Tinget skal strides om, hvorvidt vi til denne Sag skal give 30,000 Kr. eller 50,000 Kr. om Aaret. Der er jo her ikke Tale om et Princip. Jeg synes, der er god Grund til at følge den højtærede Minister og sige: Vi vil være med til at give indtil 50,000 Kr. aarlig til dette samfundsnyttige Formaals, som ogsaa kommer den enkelte til gode.

Med disse Ord vil jeg anbefale det stillede Ændringsforslag paa det bedste, og jeg kan ikke tro andet, end at naar man ser nøgternt og ædrueligt paa det, vil man ikke tage Hensyn til, om det er den ene eller den anden, der har skaffet disse Hedehusmænd dette Gode, men sige: Det vil vi alle være med til. Selv om det maaske teoretisk kunde se ud som et Nederlag for Finansudvalgets Flertal, om det ikke faar sat sin Villie igennem, tror jeg dog, der ikke er nogen af Finansudvalget, der vil fælde en eneste Taare af den Grund. Jeg tror nemlig, at det er

kommet til at tage sit Standpunkt, fordi der er taget noget forkert paa hele denne Sag, og derved er der kommet nogen Misforstaaelse, som jeg synes, vi alle kan være tjente med at faa rettet paa en praktisk Maade. Jeg tror, at Ministerens Forslag i saa Henseende rammer det, der gør mest Gavn og vil bringe mest Glæde. Og at vi ikke skulde have Raad til det, tillader jeg mig dog at betvivle, efter at vi er gaaet bort fra saa meget af det, man for et Par Aar siden holdt saa stærkt paa af Sparekommissionens Forslag. Jeg anbefaler Ændringsforslaget paa det bedste.

R. Nielsen (Ringkøbing Amts 5te Valgkreds): Jeg har bedt om Ordet for at anbefale Ministerens Ændringsforslag under Nr. 48. Denne Sag har, som det er blevet sagt fra flere Sider, en Forhistorie, og denne vil jeg gerne et Øjeblik henlede Opmærksomheden paa. Der var i Samlingen 1905—06 fra radikal og socialistisk Side stillet Forslag om 30,000 Kr. til Opdyrkning af Heden. Der var den Gang mange Medlemmer, hvoriblandt ogsaa jeg, som udtalte os imod at give en saadan løs Bevilling. Jeg sagde den Gang nogle Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse nogle Linier af: „I det hele kunde jeg fristes til at gentage en Sætning, jeg før har sagt til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Jeg sympatiserer saa stærkt med alle Forslag og Bevillinger, der gaar ud paa at komme de smaatstillede i Samfundet til Hjælp, at det er ubehageligt for mig — ligesom det er ubehageligt for dem, der deler min Grundskuelse — atter og atter at se, at de Herrer har for lidt praktisk Forstaaelse af disse Sager. Jeg nærer ikke Spor af Tvivl om deres gode Villie, men det fremgaar atter og atter af deres Udtalelser, at de ikke har det Kendskab som vi, der bor paa disse Egne og delvis leve under samme Kaar, som de, der skulde hjælpes, maa siges at have. Sagen er forkert grebet an, fordi det ikke er personlige Erfaringer og Kendskab til, hvad det er, der behøves, som ligger bag“. Og lidt senere: „Det er sikkert nok vanskeligt at finde de rette Midler, saa at Misbruget ikke bliver stort. Derfor tror jeg, man skal lempe sig stille frem“. Og lidt senere slaar jeg paa det samme, idet jeg siger: „Hvis vi skal opnaa noget, som virkelig skal gøre Nytte, er det rigtigere at skride stille og sikkert fremad efter nøje indhentede Oplysninger end at tage en almindelig Bevilling paa løs Haand